

En række af de konflikter, der lå i dvale under den kolde krig, er dukket op til overfladen. Nogle af dem er slået ud i krigshandlinger på baggrund af en ondsindet blanding af voldsomme økonomiske tilbageslag, uopfyldte forventninger, etniske modsætninger, mangel på sikring af de politiske menneskerettigheder og ekstrem nationalisme.

Der er dukket en række nye sikkerhedspolitiske problemer op på linje med de traditionelle militære udfordringer. Det er miljødelæggelser, det er flygtningestrømme fra mindre heldigt stillede dele af verden, og det er organiseret kriminalitet.

Spørgsmålet i denne forespørgsel burde være, hvad EU kan gøre ved de tre sikkerhedspolitiske udfordringer. Er det fornuftige svar opbygningen af endnu en militær organisation i en vestlig militærorganisation med eller uden EU? Selvkært nej. I den udstrækning, der skal løses rent militærtekniske opgaver, og så længe OSCE ikke magter det, må den opgave overlades til NATO inden for FN-systemets rammer til regulering af internationale konflikter og med eksPLICIT mandat fra FN. Her har EU ingen rolle at spille.

Skal EU koncentrere sig om sine egne problemer i et babylonsk unionsprojekt og lukke sig for resten af verden? Også selvkært nej.

Skal EU opbygge sit eget system til sikring af menneskerettigheder, til håndtering af konflikter? Det kan man da godt. Men hvorfor ikke fastholde den nuværende arbejdsdeling mellem Europarådet og OSCE, hvor alle relevante parter er med og med EU i en supplerende rolle?

Til gengæld kan EU spille en umådelig vigtig rolle i kraft af sin økonomiske størrelse og sit civile samarbejde. EU skal leve op til sit ansvar ved at inddrage de øvrige europæiske lande i så meget som overhovedet muligt, udforme støtteprogrammer, åbne sine markeder for eksport fra resten af verden, acceptere at modtage sin rimelige del af de flygtninge, verdens konflikter skaber osv.

Hvis noget sådant skal ske, forudsætter det et fornuftigt udenrigs- og sikkerhedspolitisk samarbejde i EU og ikke et, hvor man med flertalsafstemninger kan undertvinge andre lande.

Men et højt informationsniveau f.eks. om problemerne i Eksjugoslavien og grundige drøftelser, som reducerer risikoen for, at landene går hver sin vej, er efter SF's opfattelse en god ting.

Forespørgslen slutter med spørgsmålet om, hvornår Danmark kan deltage helt i EU's for-

svarspolitik og i WEU. Da SF i forbindelse med Edinburghaftalen formulerede forbeholdet om, at Danmark skulle holde sig uden for et egentligt forsvarspolitisk samarbejde i Europa, var det for at sikre, at afslutningen af den kolde krig ikke blev besvaret med dansk deltagelse i opbygning af nye militære blokke i Europa. Denne grundholdning gør sig stadig gældende i SF, og vi står derfor ved den aftale, der i 1993 blev indgået med de danske vælgere.

Jeg vil afslutningsvis advare imod, at regeringen gør dette til en diskussion om en bestemt institutionel ramme, og jeg vil fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at der ikke er behov for nye forsvarsopbygninger i Europa, og at det danske forbehold om ikke at deltage i et forsvars- og sikkerhedspolitisk samarbejde stadig er lige aktuelt, opfordrer Folketinget regeringen til

- at styrke OSCE som institution for konfliktforebyggelse og udbygning af samarbejde mellem de europæiske lande,
- at arbejde for at sikre større balance mellem den civile og den militære indsats samt
- at arbejde for, at EU udbygger sit økonomiske og civile samarbejde med landene uden for EU.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, der er grund til at rose SF for ordførertalen, for jeg synes, der var mange af de ting, som gennemsyrede den, man godt kunne være enig i: Ønsket om, at alle lande i Europa inddrages i sikkerhedspolitikken, og konstateringen af, at trusselsbilledet nu er et helt andet. Det er de etniske konflikter, det kan være miljøkatastrofer, flygtningestrømme osv., der udgør risiciene, og ikke mere den væbnede konflikt.

Derfor spidsede jeg også ører, da fru Pernille Frahm sagde, det var sørgeligt, at man ikke fik et europæisk sikkerhedssystem, sådan tror jeg